

Warszawa, dnia 8 listopada 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 443/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Małgorzata Bańkowska

protokolant: sekretarz sądowy Monika Oleksy

przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 8 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy

P. Z. syna A. i R. ur. (...) w N.

oskarżonego o przestępstwa z art. 158§1 kk, art. 190§1 kk

D. R. córki M. i R. ur. (...) w N.

oskarżonej o przestępstwa z art. 158§1 kk, art. 190§1 kk

K. C. syna S. i T. ur. (...) w N.

oskarżonego o przestępstwa z art. 158§1 kk, art. 190§1 kk

P. C. córki S. i T. ur. (...) w N.

oskarżonej o przestępstwa z art. 158§1 kk, art. 190§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 25 stycznia 2017 r. sygn. akt II K 246/15

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcie z punktu 2 i 3;
- uniewinnia oskarżonych od popełnienia czynu z art. 190§1 kk;
- na podstawie art. 59 kk odstępuje od wymierzenia kary za czyn opisany w punkcie 1a, kwalifikowany z art. 158§1 kk;
- na podstawie art. 43a§1 kk orzeka od każdego z oskarżonych 500 zł tytułem świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;
- kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Argumentacja zawarta w apelacjach obrońców P. Z., D. R., K. C. oraz P. C. zasługuje na uwzględnienie w zakresie, w jakim spowodowała zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od zarzutu z art. 190 § 1 kk.

Należy stwierdzić, że zawarty w akcie oskarżenia opis zachowania oskarżonych, polegającego na kierowaniu wobec pokrzywdzonych gróźb karalnych, który został przyjęty w niezmienionej formie przez sąd rejonowy i stał się podstawą skazania ich za ten czyn jest nazbyt ogólnikowy i nie znajduje oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Zarzut wypowiedzienia gróźb karalnych, pod adresem wszystkich pokrzywdzonych został postawiony wszystkim oskarżonym. Z zeznań pokrzywdzonych A. S. i O. K. wynika jednak, że miało to miejsce pod nieobecność ich mężów, którzy w tym czasie przebywali w szpitalnej izbie przyjęć.

Nadto należy zauważyć, że pokrzywdzone słyszały te groźby przez zamknięte drzwi, nie podchodziły do wizjera aby zobaczyć kto konkretnie im grozi, nie potrafiły rozróżnić poszczególnych głosów.

Potrzeba w tym miejscu wskazać, że zgodnie z treścią art. 20 kk, każdy ze współdziałających w popełnieniu czynu zabronionego odpowiada w granicach swojej umyślności lub nieumyślności niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających. Wyrażona w cytowanym przepisie zasada indywidualizacji odpowiedzialności za czyn oznacza, iż zachowanie każdej z osób, którym zarzuca się w ramach jednego zdarzenia wspólne popełnienie przestępstwa, powinno zostać indywidualnie ocenione, a każda z tych osób winna odpowiadać jedynie w ramach przypisanego jej działania lub zaniechania.

Dokonane natomiast przez sąd rejonowy ustalenia faktyczne, nie pozwalają na przeprowadzenie takiej oceny, ponieważ, jak wskazano powyżej, obarczone są szeregiem wątpliwości oraz nieścisłości, które wbrew zasadzie wyrażonej w art. 5§2kpk, zostały zinterpretowane na niekorzyść oskarżonych.

Sąd odwoławczy, mając zatem na uwadze fakt, iż wyrok sądu rejonowego został zaskarżony wyłącznie na korzyść oskarżonych, a wyrażona w art. 5§2kpk zasada procesu karnego jednoznacznie stanowi, że wszelkie niedające się usunąć wątpliwości powinny być rozstrzygane na korzyść oskarżonych, uniewinnił ich od popełnienia zarzucanego im czynu, kwalifikowanego z art. 190 § 1 kk.

W ocenie sądu okręgowego niemożliwym w realiach niniejszej sprawy jest podzielenie poglądu skarżących w zakresie drugiego z czynów zarzucanych oskarżonym, kwalifikowanego z art. 158 § 1 kk.

Jak wynika z materiału dowodowego, w mieszkaniu wynajmowanym przez oskarżoną P. C. wielokrotnie dochodziło do naruszenia ciszy nocnej. Nie ulega wątpliwości, że hałaśliwe zachowanie oskarżonych podczas spotkania towarzyskiego, mogło istotnie przeszkadzać pokrzywdzonym i zakłócać ich odpoczynek. Mieli oni zatem pełne prawo żądać zaniechania tych naruszeń.

Będący pod wpływem alkoholu uczestnicy spotkania odbywającego się w mieszkaniu P. C., ignorowali prośby sąsiadów o zachowanie ciszy nocnej, głośno bawiąc się do godziny 3 nad ranem.

Po opuszczeniu budynku, P. Z. i D. R. zostali, zaczepieni wulgaryzmami przez sąsiadów swoich gospodarzy i wdali się z nimi w utarczkę słowną. Z tego powodu, zamiast kontynuować swój powrót do domu, zawrócili na klatkę schodową i udali się pod drzwi mieszkania P. C., gdzie doszło do ostrej wymiany zdań z pokrzywdzonymi.

Obie strony ewidentnie prowokowały się nawzajem. Odpowiadając na słowne zaczepki, oskarżeni zaatakowali K. S. i Ł. K., powodując u nich obrażenia ciała w obrębie głowy. Z uwagi na umiejscowienie tych obrażeń, pokrzywdzeni zostali narażeni na wystąpienie skutku, o jakim mowa w art. 157 § 1 kk.

W ocenie sądu okręgowego nie ma zatem wątpliwości, że oskarżeni swoim zachowaniem wypełnili znamiona czynu zabronionego, opisanego w treści art. 158 § 1 kk, dlatego wniosek o ich uniewinnienie nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zdaniem sądu odwoławczego, nie bez znaczenia dla oceny zachowania oskarżonych, w kontekście społecznej szkodliwości ich czynu, jest fakt, że to pokrzywdzeni zainicjowali całe zdarzenie i nie pozostawali bierni w kwestii siłowego dochodzenia swoich racji.

Biorąc zatem pod uwagę wszystkie opisane wyżej okoliczności zdarzenia z dnia 8 stycznia 2015 r., a zwłaszcza jego dynamizm oraz aktywny udział w nim pokrzywdzonych, sąd odwoławczy dokonując oceny społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonym stwierdził, iż nie jest ona znaczna. Powyższe pozwoliło na uznanie, że w realiach niniejszej sprawy zasadnym jest zastosowanie instytucji opisanej w art. 59 kk i odstąpienie od wymierzenia oskarżonym kary za popełniony czyn.

Kierując się treścią wskazanego przepisu, sąd odwoławczy uznał, iż właściwym będzie jednoczesne orzeczenie wobec oskarżonych środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w kwotach po 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, a tak ukształtowana represja spowoduje, iż cele kary zostaną w przypadku oskarżonych spełnione.

Konsekwencją takiego orzeczenia sądu odwoławczego jest uchylenie rozstrzygnięcia z pkt. 3 zaskarżonego wyroku, gdzie na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono obowiązek zapłaty zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonych.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.